

JAPAN Iskustva Globalova reportera na kratkotrajnoj interkulturnoj razmjeni MIRAI

Doživljaj vlastite kulture kroz prizmu Zemlje Izlazećeg Sunca

G Mislav Lugonjić
mislav_lugonjic@windowslive.com

U prvom putovanju izvan Europe doživio sam golem kulturološki šok i shvatio da zapadna civilizacija u mnogočemu zaostaje za japanskom

Ljeto 1998. godine mnogi pamte po svjetskoj bronci naših nogometaša u Francuskoj. No prije velikih pobjeda protiv Njemačke i Nizozemske, utakmica protiv Japana u skupini upoznala je šestogodišnjeg klinca iz Zagreba s tom dalekom azijskom državom i zaintrigirala ga za povijest i kulturu koju ona nudi. Točno 17 godina poslije MIRAI program, u organizaciji japanske vlade i organizacija EFIL i AFS, omogućio mi je da posjetim jednu od najrazvijenijih država na svijetu te iz prve ruke doživim novo životno iskustvo.

SUSRET S HACHIKOM

Čak 150 perspektivnih studenata iz Europe, središnje Azije, Kavkaza i Rusije spojila je kratkotrajna interkulturalna razmjena MIRAI, koja u prijevodu s japanskog znači budućnost, a čiji je cilj povezivanje ljudi različitih kulturno-društvenih vrijednosti i pozadina, jer upravo su oni jedan od preduvjeta stvaranja svijeta koji će cijeniti različitosti i promovirati ono najbolje od svakog društva.

Veleposlanstvo Japana u Republici Hrvatskoj pružilo mi je čast da budem jedini predstavnik svoje zemlje na programu MIRAI i kad sam došao u Tokio, shvatio sam koliko je to vrijedno. Na meni je bilo da predstavim kulturnu baštinu, prirodne ljepote i povijest svoje države ostalim sudionicima, pogotovo onima koji nikad nisu čuli za Hrvatsku. Povezivanje mladih da šire i spoznaju znanja o različitim kulturama i njihovim posebnostima jedna je od najvećih vrijednosti ovog programa. Susret s Japanom moje je prvo putovanje izvan Europe i najveći kulturološki šok koji sam ikad doživio. Ali ujedno i najpozitivniji. Tijekom istraživanja Tokija, koji karakterizira savršen spoj tradicije i modernosti, imao sam osjećaj da sam na drugom planetu. Većina stvari je totalno drukčija nego na Zapa-

Kimono ceremonija u Nagoyi

Foto: AFS Japan

du, a najveća su vrijednost japanskog društva ljudi. Najskromniji koje sam ikad upoznao te spremni pomoći u svakom trenutku.

Najprometnije svjetsko raskrižje Shibuya najbolje dočarava veličinu Tokija i kad se nađete u prelasku ceste s još 2500 ljudi, shvatite koliko ste zapravo mali. Shibuya je imala poseban razlog zbog kojeg mi je posjet Japanu bio

san. Dvadesetih godina prošlog stoljeća pas Hachiko svakodnevno je na Shibuyi čekao svog vlasnika na povratku s posla, a nakon vlasnikove smrti pas je idućih devet godina dolazio na stanicu u nadi da će se vlasnik ipak pojaviti, te je tamo i uginuo. Nakon prvog gledanja filma "Hachiko – A Dog Story" obećao sam si da ću jednog dana posjetiti mjesto jedne od najemotivnijih

jih životnih priča u povijesti. Nekoliko godina poslije, nepredvidive životne okolnosti spojile su mene i Hachika.

MOJA JAPANSKA OBITELJ

S druge strane, posjeti megakorporacijama Mori i Rakuten te muzeju inovacija Miraikan, suradnja s japanskim studentima na prestižnom Keio Universityju u područjima politike, eko-

Susret s Hachikom u Shibuyi

Meiji Shrine

U srcu Tokija je šintoističko svetište Meiji Shrine, jedno od 80.000 japanskih šinto svetišta. Tijekom posjeta MIRAI grupe, imali smo sreću vidjeti tradicionalno japansko vjenčanje, ali i biti dijelom ceremonije molitve za mir u svijetu i blagostanje svih ljudi. Tamo sam i napisao neke želje za svoju budućnost. Posjet svetištu završio je u ispijanju tradicionalnog pića sake, što je za mene bila zdravica za sretnu i uspješnu budućnost.

Ulaz u Meiji Shrine

nomije i društva te predavanje o nuklearnoj budućnosti svijeta u japanskom Ministarstvu vanjskih poslova vrijedna su iskustva u glavnom gradu Zemlje Izlazećeg Sunca.

Nakon Tokija, koji je bez sumnje jedan od atraktivnijih gradova koje sam posjetio, uslijedilo je iskustvo u Nagoji koje mi je potpuno približilo japanske vrijednosti i način života.

Američki književnik Neale D. Walsch izjavio je da "život počinje tek po izlasku iz zone komfora". To sam shvatio tijekom tri dana života u kući japanske obitelji Yamaguchi, što je za mene najveći izlaz ikad iz zone sigurnosti.

POSLEDNJI SAMURAJ

Večera kao glavni obrok dana, tuširanje pa vruća kupka u kojoj svi koriste istu vodu te pažnja da se u kuću ne unese ikakva prljavština, neki su od japanskih običaja na koje Europljani nisu navikli. Moji japanski roditelji Yutaka i Yoshiko te sestra Rumiko među najboljim su ljudima koje sam upoznao. Fascinantno je koliko je moguće zavoljeti ljude u tako kratkom vremenu, a ujedno i naučiti toliko novih stvari o samom sebi. Kimono ceremonija vratila me pak u prošla vremena kad su samuraji bili vojnička elita Japana te sam na trenutak osjećao da Tom Cruise nije posljednji samuraj. S obitelji sam posjetio dvorac Inuyama, jedan od najstarijih u Japanu, te smo se zajedno pomolili na tradicionalan način u japanskom hramu.

Trenutak kad sam morao pozdraviti svoju obitelj i vratiti se u Tokio bio je možda i najteži u mom životu, upravo zbog zahvalnosti koju sam osjećao prema njima.

MIRAI program, sa svim navedenim osobnim i profesionalnim iskustvima, donio mi je najboljih sedam dana života, u kojima sam upoznao ljude iz mnogih država i stvorio prijateljstva koja će trajati cijelog života. Upoznao sebe i vlastitu kulturu iz jedne nove perspektive te upoznao novo društvo u koje sam se zaljubio na prvi pogled. Klinac s početka teksta u Japanu je otkrio svoj drugi dom.

PREBIVALIŠTE Metropole oduševljavaju studente koji u njih dođu iz malih mjesta

‘Lijepo je kod kuće, ali grad je grad’

G Ivona Puljević
ivona.puljevic@gmail.com

Kada dođu u veliki grad i usele se u stan, domsku sobu ili garsonijeru, mladi su spremni započeti život o kojem toliko dugo slušaju - život u velikom gradu, pun iznenađenja, dobrog provoda i beskrajnih mogućnosti. Ako im se pruži prigoda za odlazak u inozemstvo, zašto ne? Veliki gradovi često oduševljavaju one koji su odrasli u malim mjestima, ali se unatoč tome vole, kad god to mogu, vratiti u svoje malo mjesto.

Ana Šalinović upisala je francuski i povijest umjetnosti na Sveučilištu u Zadru, gdje joj se pružila prigoda da treći semestar provede u Francuskoj u sklopu Erasmus projekta razmjene studenata.

Stavovi kako u malom mjestu ne postoje mogućnosti za mlade, nažalost, velikim su dijelom istiniti, ali ipak, svi studenti koji studiraju u velikim gradovima 'bježe kući', u svoja mala mjesta čim uhvate prigodu

"Nama je normalno kad netko kaže - naravno da sam odlučila otići. Smatram da nam je odlazak iz Lijepe Naše velikim dijelom nametnut od medija, često i roditelja pa i prijatelja. Iskreno, za dio života sam sigurna da ću ga provesti u inozemstvu, a onaj drugi dio, željela bih i nadam se da ću provesti u domovini, konkretno u Zagrebu. Proces metropolizacije je učinio svoje, pa i mene, kao i velik dio mojih vršnjaka, vuče u Zagreb", kaže Ana. Ipak, uspjeh ne jamči samo grad pun mogućnosti, smatra Nede Vodanović. "Mislim da se može uspjeti u velikom gradu ako si dovoljno ambiciozan i

Mladi često čeznu za domom, ali već nakon nekoliko dana žele natrag u grad

Foto: Darjan Fiolčić

trudiš se, ali ako netko ode studirati u veliki grad i misli da će mu samo to donijeti karijeru i novac, gadno se prevario", objašnjava Nede.

Stavovi kako u malom mjestu nema mogućnosti za mlade, nažalost, velikim su dijelom istiniti. Pa ipak, svi studenti koji studiraju u velikim gradovima "bježe kući", u svoja mjesta, čim uhvate prigodu.

"Život u manjem mjestu u kojem sam odrasla znatno se razlikuje od života u Zagrebu, gradu koji nudi mnogo veće mogućnosti za mlade i stare, kako poslovno tako i socijalno. No, svejedno, svi moji prijatelji pa tako i ja, kad ima-

mo nekoliko slobodnih dana vraćamo se kući jer nam treba predah od svih tih mogućnosti i ispunjenosti dana u Zagrebu, te povratak kući gdje je jedina mogućnost kava s prijateljima", govori Ana s početka priče.

Patricia Španje studentica je fizioterapije na Fakultetu zdravstvenih studija u Mostaru i dodaje kako joj nedostatak raznih mogućnosti odgovara samo kratko.

"Imam sve što mi treba u Mostaru, a fakultet i obveze na njemu ne dopuštaju mi bježanje kući svaki vikend. Čak i kada dođem upadnem u neku dosadnu rutinu ispijanja kava, što mi se nikada ne događa u Mostaru. Mislim, lijepo je biti doma, ali lijepo je biti doma nekoliko dana. Nakon toga, moram se vratiti cjelodnevnim obvezama, inače se osjećam nekorisno, a to nije lijep osjećaj", kaže Patricia.